

ναι πρὸς τὸ σχολεῖο τῆς Κυριακῆς. Πρέπει νὰ φωνάξω τὴν ἀστυνομία σὲ βοήθεια. Μὰ τότε βλέπω πὼς τὸ πλάσμα ἔχει γίγει ἓνα μέρος γυναίκα κι ἓνα μέρος ζῶο. Μοῦ χαϊδεύεται, θέλει ν' ἀγαπηθεῖ. Νιώθω πὼς εἶναι μιὰ κατάσταση παραμυθιοῦ ἢ ὄνειρο καὶ πὼς μόνο ἡ καλοσύνη μπορεῖ νὰ τὸ μεταμορφώσει. Προσπαθῶ νὰ τὸ ἀγκαλιάσω ζεστά, μὰ δὲ μπορῶ νὰ τὸ καταφέρω. Τὸ σπρώχνω μακριὰ μου. Μὰ νιώθω πὼς πρέπει νὰ τὸ κρατήσω κοντὰ μου καὶ νὰ τὸ συνηθίσω καὶ ἴσως μιὰ μέρα μπορέσω νὰ τὸ φιλήσω.

ὄνειρο γυναίκα

\*

ἀποφ' ἰδᾶ στον ἵπνο μου στον ἵπνο που κιμομουν  
θολο ποταμι περνᾶγα θολο κατεδασμενο  
καὶ περα δὲν ἐπερασα καὶ δοθε δὲν εδῶγα  
μον πῖρα τον κατιφορο στι μεσι το ποταμι  
ξίγατε παλικαριά μου ξίγατε τονιρο μου

## πέτρα 2

θελο νὰ μιλῖσο κε δὲ μπορο  
θελο νὰ με πο

ναν το πο

ναν τα πο

κε δὲ μπορο νὰ λεο

γιαφτο

κίταο τα πεδια

κ ο ι

\*

αγγιζο τα πεδια αγαπαο τα πεδια

αγαπαο τις γινεκες

τι γινεκα

σαγαπαω

για νὰ ινε

κε ναν το πο

πιτις

πιπιτις

τιπιτις

τιτιτι

τάτατα

λαλαλα

\*

γλώσσα δὲν ἔχουμε

κε θελουμε νὰ μιλισουμε

μὴν παίζετε, κύριοι ποιητές καὶ λογοτέχνες τῆς Ἑλλάδος καὶ  
τῆς ἀνθρωπιάς  
ἵνε ὅλα πολὶ σοδαρα  
δὲ μπορούμε νὰ ποῦμε αὐτὰ πού νομίζουμε πὼς λέμε  
κι ἔχουμε νὰ ποῦμε τὰ πολλὰ:  
σκοτομένα πεδία πῖνα εἴμα φόβους σιδερικά <sup>μικτὰ</sup>  
τὶ θὰ γίνουν τὰ πεδία τί θὰ γίνουν τὰ παιδιὰ the chil-  
dren les enfants pueri τὰ λαλαλά  
κι ἔτσι καὶ τὸ ἔνα:  
τον εροτα

κε τὰ πεδία  
ἐχουμε νὰ ποῦμε εἰμας

\*

γιαφτο  
ελινικά τις ἀνθρωπίας ελοινυκα  
ἐλληνικά ΕΛΛΗΝΙΚΑ

## ΠΡΕΠΙ ΝΑ ΜΙΑΙΣΟΥΜΕ

### στάλες

\* (Τὸ ἑαυτὸ εἶναι) ὁ ἐγκάτοικος ἢ ἡ ψυχὴ τοῦ κόσμου...  
Αὐτὸ πού ξέρουμε εἶναι πὼς ἔχει μιά τρυφερὴ φωνή σάν τῇ γυ-  
ναίκα, μιά φωνή τόσο λεπτὴ καὶ τρυφερὴ πού οὔτε τὰ παιδιὰ δέν  
εἶναι δυνατὸ νὰ τῇ φοβηθοῦν. Αὐτὸ πού λέει εἶναι! Μὴ φοβᾶσαι  
τὸν κόσμο.

Ὁ ἐσκιμῶς σάμαν Νάτζαγκνιεκ

\* Μπορῶ μονάχα μέ θαυμάτο δέος καὶ θαυμασμό νὰ σταθῶ  
μπρὸς στὰ θάθη καὶ ὕψη τῆς ψυχῆς πού ὁ πέρα ἀπὸ διάστημα  
κόσμος τῆς κρύβει ἓνα ἀκαταρίθμητο πλοῦτο ἀπὸ εἰκόνες, ποὺ  
ἐκατομμύρια ζωῆς ἔχουν συσσωρεύσει καὶ συμπυκνώσει σὲ συ-  
μπαγές ὀργανικὸ ὕλικό. Τὸ συνειδητό μου πνεῦμα εἶναι ἓνα  
μάτι πού διακρίνει τὰ ἀπώτατα διαστήματα· ἀλλὰ τὸ ψυχικὸ  
μὴ - ἐγὼ εἶναι αὐτὸ πού γεμίζει αὐτὸ τὸ διάστημα σὲ μιά αἴ-  
σθησι πέρ' ἀπὸ διάστημα. Αὐτές οἱ εἰκόνες δέν εἶναι χλωμές  
σκιές, ἀλλὰ δυνατές καὶ δραστικὲς καταστάσεις τῆς ψυχῆς πού  
μποροῦμε μόνον νὰ παρανοήσουμε, ἀλλὰ δὲ μποροῦμε ποτέ νὰ  
τοὺς στερήσουμε τῇ δυνάμει τους ἀρνούμενοι τες.

Γιούνγκ

\* Οἱ Ἑλευσίνιοι ζοῦσαν τὴν ἐμπειρίαν μιᾶς πῶς πολὺ ἀπὸ ἀτο-  
μικῆς μοίρας, τῇ μοίρᾳ τῆς ὀργανικῆς ζωῆς γενικά, σὰ δική  
τοὺς μοίρα. Σάν Ἕλληνες δέν εἶχαν τόσο συνειδησι τῆς «ἀδύσ-